

[Adam Møller.]

Men mens det er helt naturligt, at man, hvor der er tale om diger, hvor der er tale om en landvinding, bidrager til at få sikret det indvundne land, er det måske knap så naturligt — og dér takker jeg også for de bemærkninger, hr. Horn fremsatte — at man lægger øgede byrder på dem, der ikke selv kan gøre for, at den kyst, de bor indenfor, brydes ned, og som ikke selv har haft nogen glæde af at få f. eks. en landvinding i det pågældende område. Ved behandlingen i 1922 af kystsikringsloven tog mit partis ordfører allerede forbehold over for denne side af sagen, idet det konservative folkepartis ordfører, daværende folketingsmand Korsgaard sagde, at den betænkelighed, han kunne nære, var, at der i visse tilfælde kunne stilles så store krav, at enkelte lodsejere ville have vanskeligt ved at magte deres opfyldelse; måske ikke, sagde Korsgaard, fordi kravene i sig selv er så store, men fordi de pågældende lodsejeres ydeevne ikke er stor, og han understregede, at man i sådanne tilfælde måtte kunne forvente, at staten ville træde hjælpende til. Det forventer jeg og mit parti også at man vil gøre.

Nu har ministeren jo i sin tale været inde på, at det måske kunne være naturligt, at disse opgaver i nogen grad blev løst af de kommunale myndigheder, af primærkommunen eller amtskommunen på stedet, og jeg skal da ikke benægte, at der kunne være rimelighed i, både at man var med i denne beslutningsproces, og måske også at man bidrog noget til det. Men jeg vil dog gerne understrege, når det nu drejer sig om vestkystens forhold, at det er jo egne, som er økonomisk svage, og det er egne, som dette høje ting igennem anden lovgivning, f. eks. lovene om egnsudvikling og byrdefordeling, har været med til at yde en støtte, fordi man fandt det rimeligt at give disse økonomisk svage egne en støtte, og så kan det måske være i hvert fald tilrådeligt med en vis tilbageholdenhed med hensyn til at lægge byrder på de pågældende kommunale myndigheder i denne henseende; det må være et afbalanceret foretagende.

Noget, der har beskæftiget ordføreren for forespørgerne, hr. Jens Foged, en hel del, har jo været bl. a. tangerne ud for Ringkøbing Fjord og den almindelige tilbagekykning, man her har kunnet konstatere, hvor

klitfoden fra år til år flyttes et meget betydeligt antal meter ind i landet.

Jeg skal ikke knytte yderligere bemærkninger til dette, for det tror jeg er belyst på nuværende tidspunkt så godt, som det kan, men jeg vil gerne pege på, at der også er problemer andre steder på vestkysten, f. eks. ved Vorupør, og for mit parti er det afgørende, at man i og for sig ikke betragter udelukkende enkelte strækninger, men at man har opmærksomheden henvendt på hele denne kyststrækning, ja, jeg kunne i og for sig tilføje på alle Danmarks kyster, som der er tale om, og sørger for, at man får noget rimeligt ud af det.

Må jeg sige om ministerens tale i øvrigt, at den på mange måder var positiv, men på andre måder synes jeg der var et lidt køligt tonefald i den hist og her. Jeg vil ikke beskyldte ministeren for at tale med to tunger, men det var måske karakteristisk, når selv den socialdemokratiske ordfører opfattede det således, at han udtrykte sig på den måde, at i og for sig havde ministeren vel ikke sagt, at nogen skulle stilles ringere — i og for sig — for det er jo sådan, at når man læser det ene afsnit, får man et indtryk af noget meget positivt, og når man læser et andet afsnit, får man et indtryk af en meget reserveret holdning til disse ting.

Nu skal det naturligvis afbalanceres, det indrømmer jeg gerne ministeren, men jeg har med min indledning til disse betragtninger, hvor jeg nævnte de ressourcer, der står til ministeriets rådighed, den meget store sagkundskab, man har, adgangen til alle kilder for at få oplysningerne, villet sige, at der er placeret et betydeligt ansvar på ministeriet for offentlige arbejder for, at der bliver foretaget, hvad der er rimeligt. Jeg mener altså, at ministeren ikke kan indtage en passiv eller afventende holdning over for andre initiativer, men at ministeren, hvad der da vel også må passe ham, når han er en så dynamisk minister, som han er, selv må tage nogle initiativer, hvor disse initiativer må forekomme at være rimelige at tage, for at sikre, at der ikke kommer til at ske noget, som ville være uønsket fra et samlet dansk synspunkt.

Jeg ser bl. a., at ministeren i sin tale understreger, at der principielt ikke er tale om en statsopgave. Heraf følger også, at staten ikke er ansvarlig, fordi kyster nedbrydes